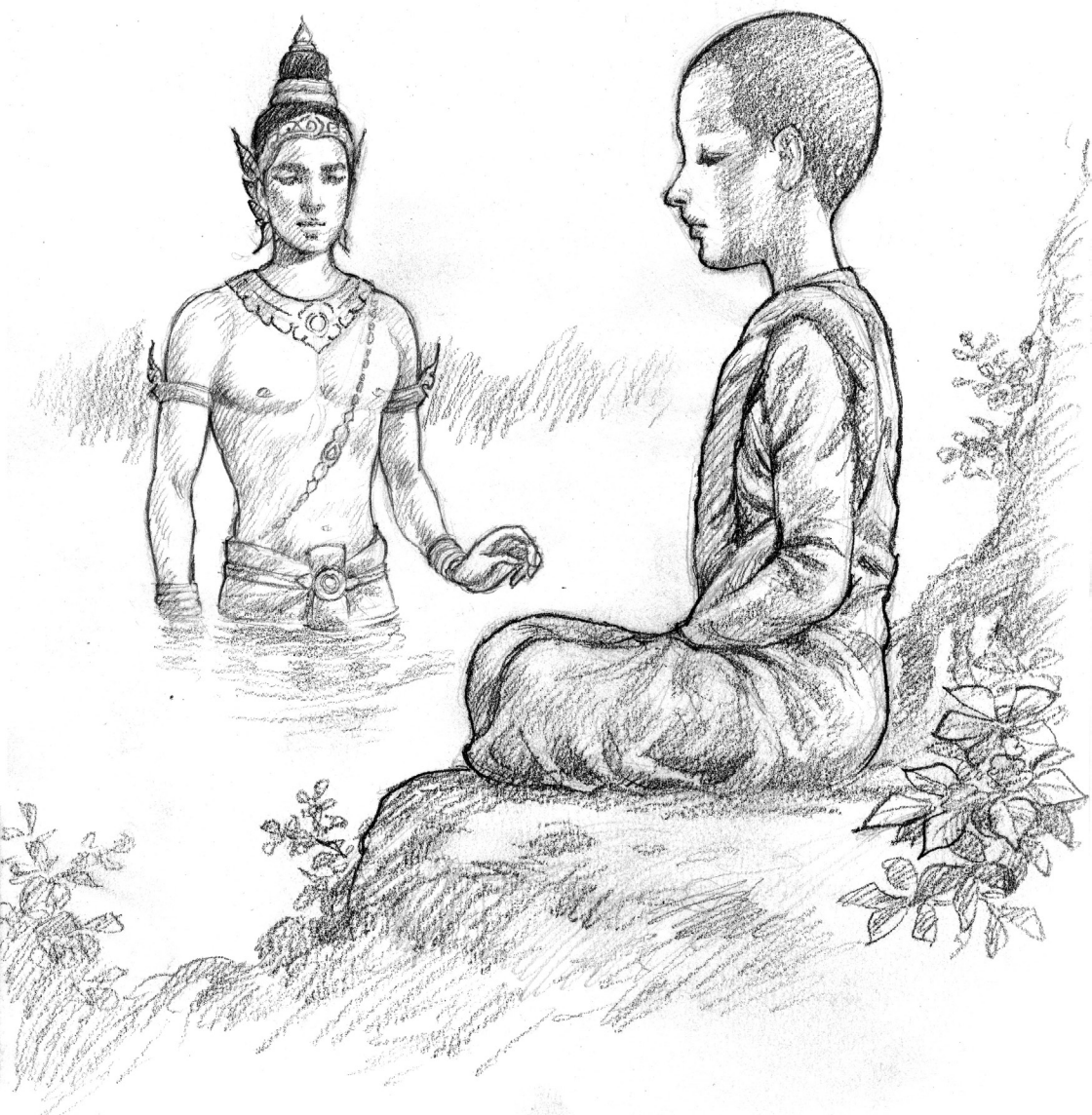

บริเวณปาร์มรีนติดแม่น้ำสายหนึ่ง มีแนวต้นไม้ร่มครึ้ม

ขนานยาวกับสายน้ำ ช้างเนินปลวกภายใต้เงาร่มไทรเย็นสบายนั้น มีสามแถวรูปหนึ่งนั่งท่องบทสวดมนต์จากหนังสือ *สวดมนต์เจ็ดตำนาน* บนขอนไม้ยังมีสมาธิ เณรน้อยหลับตาท่องไปเรื่อย ๆ ครั้นสะดุดตรงไหน ก็ลืมตาเหลือบมองหนังสือที่เปิดกางอยู่ในมือ แล้วหลับตาท่องกลับไปกลับมาสองสามเที่ยวจนจำได้ ค่อยลืมตามองบทสวดมนต์แถวต่อไป จากนั้นก็ท่องต่อด้วยความตั้งใจมุ่งมั่นและมีสมาธิโดยไม่สนใจสิ่งรอบข้าง ไม่ว่าจะป็นสายน้ำที่ไหลผ่าน หรือสายลมเย็นพัดไล้ลูกบิวน้ำจนเกิดระลอกคลื่นพลิวไหวงามตา

เณรน้อยท่องบทสวดมนต์อย่างมีสมาธิ เสียเงิ่ไสๆ ปนหัว เพราะมีอายุสิบสี่ปี เริ่มแตกหนุ่มแล้ว แต่เนื่องจากเป็นผู้ครองผ้า กาสาวพัสตร์ จึงมุ่งมั่นและแน่วแน่เกินวัย เณรน้อยหลับตาอีกครั้ง แล้วเริ่มทบทวนบทสวดมนต์ตั้งแต่ต้นจนจบ คราวนี้ไม่ติดขัด และเพื่อให้เกิดความมั่นใจ จึงท่องซ้ำสามเที่ยว ก่อนที่รอยยิ้มจางๆ จะปรากฏบนเรียวปากแดงเรื่อขณะตาพริ้มหลับอยู่ แล้วทบทวนบทสวด

มนต์ที่เพิ่งท่องได้ให้แน่ใจอีกครั้ง

ณรน้อยไม่ได้สนใจบริเวณที่เกิดกระแสน้ำวนลึกอย่างผิดปกติ หรือเรียกว่า ‘น้ำวนตาไก่’ ในแม่น้ำตรงหน้า ยังคงปิดเปลือกตา สาธยายบทสวดมนต์ต่อไป จึงไม่เห็นชายคนหนึ่งไหลพันผิวน้ำขึ้นมา อย่างประหลาดล้ำ เขาพุ่งฝ่าม่านงปักดินทอง ทับด้วยใจกระเบน ฝ่าปักดินทองอีกที เผยช่วงบนที่มีกล้ามเนื้อ มีมือถือพระขรรค์ดำมทองลวดลายเครือเถาอันวิจิตร หากไม่มีสิ่งวาลสองสายพาดไขว้ทับ บนอกกว้างนั้น ก็เรียกได้ว่าร่างกายท่อนบนเปล่าเปลือย ไบหน้ารูปไข่เรียวนวลเนียน ตาคมได้คิ้วโก่งเหมือนคันศร รับกับจมูกโด่งพองาม ริมฝีปากอ้วนนั้นราวจะยิ้มแย้มเนื่องนิตย์ ครั้นเขาก้าวพ้นตลิ่งขึ้นมา ก็เป็นเวลาที่ณรน้อยเปิดเปลือกตาขึ้นพอดี

ณรน้อยขยับตัวเล็กน้อย ตากลมได้คิ้วเก๋ยั้งเงลาเพราะถูก โคนั้น ทอดมองร่างบุรุษผู้อยู่ในชุดอันแปลกกว่าการนุ่งห่มของ ชาวบ้านในละแวกนี้ ณรน้อยนึกถึงเจ้าชายรูปงามในหนังสือนิทาน แนวจักรๆ วงศ์ๆ ที่เคยอ่าน โดยเฉพาะทรงผมที่รวบเป็นมวยแน่น ล้อมรอบด้วยอัญมณีสะท้อนแสงวูบวับ การเคลื่อนไหวของเขาก็ดู เหมือนก้าวเท้าไม่แตะผิวดิน ขณะตรงมานั่งคุกเข่าพลงามมือขึ้น ณรน้อยขยี้ตามอง ไม่แน่ใจว่าตัวเองฝันไปหรือเปล่า

เสียงหัวเราะหึๆ ดังออกจากลำคอเขา ตามด้วยเสียงนุ่่มหูดัง พอให้ได้ยิน

“ณรน้อย...ไม่ได้ฝันไปหรอก”

“อะ...ท่านเป็นใคร ขึ้นมานั่งบนขอนไม้ที่นี่เถอะ”

ณรน้อยบอกพลงางขยับกาย กิ่งไทรย่อยบนเนินปลวกพลิวไหว บริเวณนั้นร่มเย็นและเงียบสงัด ไม่มีเสียงนกที่บินลงมาเก็บกินลูกไทร พวกมันเงียบกันได้ยังไง หรือเสียงท่องบทสวดมนต์ของณรน้อย

รวบกวนพวกมันจนไม่กล้าลงมากินลูกไทรสุก แต่ทุกวันแณรน้อยก็ได้
อาศัยร่มไทรนี้ จนนกต่างๆ คุ่นชินว่าไม่เป็นอันตราย แม้จะมีร่างแณร
น้อยนั่งอยู่ตรงนี้ พวกมันก็กล้าบินลงมาเก็บกินลูกไทร

บุรุษผู้มีความมั่งคั่งมาพบกับเจ้าชายในภาพวาดประกอบนิทาน
เก่าแก่ ชยขับตัวลูกแล้วนั่งบนขอนไม้ตามคำเชื้อเชิญ

“ต้องขอภัยแณรน้อย ที่นั่งเสมอกับผู้มีศีลบริสุทธิ์”

“ไม่เป็นไร นี้อยู่ในป่าริมแม่น้ำ ไม่ใช่บนกุฎิ แณรไม่ถือสา
หรือก” แณรน้อยบอก

นัยน์ตาเจิดจรัสของบุรุษผู้มากับความแปลกทั้งการแต่งกาย
และการปรากฏตัวจ้องแณรน้อย นับเป็นดวงตาแห่งความอบอุ่น ทำให้
แณรน้อยเกิดความชุ่มชื่นใจ และสบประสานสายตากลับไป ดังจะ
บอกเรื่องราวต่อกัน ทันใดนั้นเสียงดนตรีซึ่งน่าจะเป็นเสียงพิณแคน
ก็ดังขึ้น แณรน้อยยังอยู่ในอาการสงบ แม้วันนี้จะแตกต่างจากวันอื่นๆ
ก็ตาม

“ท่านยังไม่ได้บอกแณรเลยว่าเป็นใคร มาจากไหน” แณรน้อย
หลุดเสียงถามเหมือนอยู่ในห้วงแห่งความฝัน ฝันทั้งที่รอบกาย
สว่างไสวจากตะวันที่จรัสแสงลงมาอาบทั่วบริเวณให้เกิดความชุ่มร้อน
นี้หากไม่ได้เฝ้าเห็นจากร่มไทร ไฉนเลยจะนั่งคุยกันได้อย่างนี้

บุรุษผู้ปรากฏกายอย่างลึกลับยังไม่ตอบคำถามแณรน้อยเสีย
ทีเดียว เขามองไปทางกุฎิหลวงพ่อกที่ปรากฏเพียงหลังคาโผล่พ้นยอด
ไม้ ที่จริงก็ไม่ได้อยู่ไกล เพียงแต่สุขุมทุมพุ่มไม้บดบังเท่านั้น

“ข้ามาจากภพภูมิอื่นที่ไม่มีใครรู้ นอกจากหลวงพ่อกผู้เป็นอริย-
สงฆ์เท่านั้น ท่านทราบดีจากญาณอันแก่กล้าของท่านที่เหนือกว่า
ผู้คนธรรมดา”

เสียงเพลงพิณยังดังมาได้ยิน ซึ่งดูเหมือนสะท้อนมาจาก

แม่น้ำ หลวงพ่อเคยพร่ำสอนไม่ให้ลุ่มหลงในรูป รส กลิ่น เสียง เสียงดนตรีที่ได้ยินจึงไม่ต่างไปจากเสียงนกไพรและสายลมพร่ำเพรียก เณรน้อยฟังแล้วก็คิดว่าเหมือนเสียงจากธรรมชาติ

“ข้าศรัทธาการครองผ้ากาสาวพัสตร์ของเณรน้อย เพราะนับ เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ ไฉนเณรน้อยจึงสละความสนุกสนานจากทางโลก ได้ด้วยวัยเพียงแค่นี้ ข้าอยากจะฟังจากปากของเณร ข้าทำอย่างเณร น้อยไม่ได้ ทั้งๆ ที่เฝ้าจน จึงรักษาได้เพียงศีลห้าเท่านั้น” เสียงเขาหาย ไปในลำคอราวกับคนผีดวงอยู่ลึกๆ

เณรน้อยขยับริมฝีปากยิ้มละไม มองบุรุษแปลกหน้าราวกับ จะให้กำลังใจ

“ท่านเป็นบุรุษ ช้ำยังรูปงาม มือวัยจะครบบริบูรณ์ทุกอย่าง อายุก็อยู่ในวัยจะบวชพระได้ ไฉนเลยจะครองผ้ากาสาวพัสตร์ไม่ได้”

เขาก็หันหน้ามำริมฝีปากเหมือนกำลังคิดหนัก เณรน้อยรู้สึก ไม่สบายใจ คิดว่าคำพูดของตนมีส่วนสร้างความสะเทือนใจให้เขา หรืออย่างไร

บุรุษแปลกหน้าเงยหน้าขึ้นประสานสายตากับเณรน้อย แล้ว พุดราวกับล่งรู้ความในใจ

“ไม่มีอะไรสะเทือนใจข้า เณรน้อยพูดถูกแล้ว แต่ยังไม่ซำก็บวช พระไม่ได้ เณรน้อยเล่าให้ซำฟังด้วยเถิด มันจะเป็นบุญกุศลกับซำ หากได้ฟังเรื่องเล่าของเณร”

เณรน้อยรู้สึกสะเทือนใจ ชายผู้นี้พูดแปลก เขาไม่มีวันที่จะบวช พระหรือเณรได้อย่างนั้นหรือ เณรน้อยรู้สึกฉงน แต่ก็เก็บความรู้สึก สงสัยไว้ภายใน เขาอาจจะเป็นเจ้าชาย หรือชายตระกูลสูงส่ง ถ้าคิด จะบวชเรียนคงเป็นเรื่องลำบากหากบิดามารดาไม่อนุญาต เณรน้อย คิดเช่นนั้น ก่อนจะพูดขึ้น

“ท่านรักษาศีลห้าข้อได้บริสุทธิ์ก็นับว่าเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่แล้ว...” ตอนแรกณรน้อยจะถามเขาเหมือนกันว่า เพราะเหตุใดจึงบวชพระหรือณรไม่ได้ ทั้งๆ ที่เขาเป็นผู้ชายวัยผู้ใหญ่แล้ว แต่ครั้นคิดว่า เป็นเหตุผลส่วนตัวของเขา ณรน้อยเลยเก็บความอยากรู้เอาไว้ในใจ

“สำหรับณรนั้น บวชด้วยศรัทธาในพุทธศาสนาเพื่อรักษาศีล อยางงดเว้นรังแกสัตว์ ไม่ต้องการบริโภคนื้อสัตว์ แรกนั้นมารดาของณรก็ไม่เห็นด้วย เพราะในครอบครัวก็มีมารดาและณรเท่านั้น ครั้นเรียนจบประถมปลาย มารดาก็อยากให้เรียนต่อมัธยม แต่ณรอยากเรียนธรรมะ อยากบวชเรียนเพราะชอบชีวิตสงบ แต่ยังไม่มารดาก็ไม่ยอม เพราะมีลูกชายคนเดียว จึงอยากอยู่ใกล้ชิดกับลูก ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์หนึ่งขึ้น ณรก็คงไม่ได้บวช...” ณรน้อยหยุดพูดลมหายใจยาว ขณะสายตาดำจับอยู่บนผิวน้ำ แผลงปอหลายตัวบินหวัดเจี๊ยบ อยู่เหนือผิวน้ำ บางตัวก็เกาะนิ่งอยู่กับใบพีชน้ำจាំพวกกกและหญ้า น้ำ

บุรุษแปลกหน้ายังจ้องผิวน้ำเนี่ยนนวลมีสง่าราศีของณรน้อย แกวตาบ่งบอกให้รู้ถึงความศรัทธาและความรักที่ณรน้อยมีอาจู้ได้

“ณรน้อยว่าอาศัยอยู่กับมารดาเพียงลำพัง...” ชายแปลกหน้าชะงัก สีหน้าดูครุ่นคิดเหมือนจะเกิดความเกรงใจ ในที่สุดก็ตัดสินใจถาม

“ณรน้อยคงไม่ตำหนิ หากข้าจะถามว่า พ่อณรน้อยจะไปไหนถึงไม่อยู่กับครอบครัว ทำไมปล่อยให้ณรน้อยกับมารดาอยู่กันตามลำพัง และข้าก็อยากจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับณรน้อย จึงตัดสินใจบวชณร ปล่อยให้มารดาอยู่ตามลำพัง”

ณรน้อยมองแววตาอันอบอุ่นนั้นชั่วหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“ณรงเกิดมาไม่เคยเห็นหน้าพ่อ งามแม่ก็อ้างไม่ให้ความ
 กระจ่าง ครั้นถามรุกหนักเข้าแม่ก็ตอบด้วยสีหน้าเศร้าสร้อยว่า พ่อ
 ตายจากไปก่อนที่ณรงจะเกิดเพียงไม่กี่เดือน เมื่อแม่บอกเช่นนี้ ณรง
 ก็ไม่เอายากรื้อฟื้นให้แม่ทุกข์ใจ ส่วนสาเหตุที่ตัดสินใจบวชณรงนั้น มี
 อยู่วันหนึ่ง หลังจากโรงเรียนเลิก ณรงกลับบ้าน เพื่อนวัยเดียวกัน
 ในหมู่บ้านสามสี่คนก็มาชวนไปปักเบ็ดตอนเย็น โดยใช้ไส้เดือนเป็น
 เหยื่อ หลังจากปักเบ็ดเสร็จแล้ว ก็กลับมาพักที่กระท่อมปลายนา พุด
 คุยกันตามประสาเด็กๆ ตอนนั้นเรียนอยู่ชั้น ป.หก เป็นปีสุดท้ายใน
 โรงเรียนระดับประถม ณรงกับเพื่อนคุยกันเรื่องต่างๆ บางคนก็พูดว่า
 อยากได้ปลาตัวโตๆ จะได้นำไปเป็นอาหารของครอบครัว บางคน
 ก็ว่าจะให้แม่เอาไปขาย”

“ข้าอยากให้เบ็ดทุกคันติดปลากินเหยื่อ จะได้เอาไปขายซื้อ
 เสื้อกีฬาสี”

เพื่อนคนนั้นไม่ทันพูดจบก็ถูกเพื่อนอีกคนขัดคอ

“เฮ้ย! จะมีหรือ ปลาติดเบ็ดทุกคัน เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ก็... ข้าคิดของข้าอย่างนี้” เพื่อนเจ้าของความคิดเถียง

ณรงน้อยหยุดมองบุรุษแปลกหน้าครู่หนึ่ง ครั้นเห็นเขาตั้งใจฟัง
 จึงเล่าต่อ

“ส่วนณรงคิดต่างกับเพื่อนคนอื่นๆ คือไม่อยากให้ปลาติดเบ็ด
 ของตน ถ้าณรงบอกเพื่อนดังนี้ พวกเขาจะต้องหัวเราะเยาะและว่า
 ณรงบ้าแน่นอน มาปักเบ็ดทำไมไม่เอายากให้ปลาติดเบ็ด”

ณรงน้อยหยุดสุดลมหายใจลึก บุรุษแปลกหน้าจงด้องฟังด้วย
 ความสนใจ ณรงน้อยจึงเล่าต่อ

“เฮ้ย! พวกเราไปยามเบ็ดกันเถอะ เดี่ยวจะค้าเสียก่อน” เพื่อน
 คนหนึ่งในกลุ่มชวน

“ดีเหมือนกัน จะได้ถ่ายเหยื่อเบ็ดคันที่ผูกแครงดับเต่าหรือปูกิน
ถ่ายเหยื่อแล้วค่อยเข้าบ้าน”

เพื่อนคนที่เห็นด้วยหันมาทางเณรและต่อว่ากลายเป็น

“เทพทอง...ทำไมเอ็งไม่กระตือรือร้นเลย”

“ข้าไม่อยากจะปลากินเบ็ด” เทพทองหรือเณรน้อยตอบ

เพื่อนทั้งสามคนหันมามองเทพทองเป็นตาเดียว รวากับเขา
กลายเป็นสัตว์ประหลาด

“เอ็ง...พูดว่าอะไรนะ เมื่อครูนี” เพื่อนคนเดิมถาม

“ข้าไม่อยากจะปลากินเบ็ด” เทพทองย้ำประโยคเดิม

“เฮ้ย! ใสนี้พูดแปลกไวย แล้วเอ็งมาปักเบ็ดกับพวกข้าทำไม”

เทพทองเงิบ ไม่ตอบคำเพื่อน แต่คว้าเอาข้องเปล่าซึ่งไม่มี
ปลาสักตัวอยู่ในนั้นขึ้นมา จากนั้นเด็กชายที่มีใบหน้าคมคาย ผิวง
พรรณผุดผ่อง น่ารักน่าเอ็นดู แปลกตาไปกว่าเด็กคนอื่น ก็สะพาย
ข้องเดินตามหลังเพื่อนๆ ไป ครั้นถึงคันทนาที่ตนปักเบ็ดไว้จึงแยกไปดู
เพียงคันแรกเขาก็เห็นปลาตั้งสายเบ็ดพันรอบกอข้าวจนคันเบ็ดโค้ง
บางครั้งคันเบ็ดก็จมลงไปใต้น้ำจากแรงปลาตั้งนั่นเอง

๒

เย็นวันนั้น...ปลาติดเบ็ดเกือบทุกคัน ซึ่งนับเป็นเรื่อง
ประหลาด เทพทองปลดปลาใส่ข้อง ถ่ายเหยื่อเบ็ดแล้วปักไว้ที่เดิม
ข้องหนักจึงจนสายตึง เด็กชายรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงบ่น บ้าง
คร่ำครวญขณะสะพายข้องเพื่อจะตรงไปที่กระท่อม เพราะทุกคนนัด
พบกันที่นั่นอีกครั้งหลังจากดูเบ็ดของตนแล้ว

“โอ้ย...ข้าปวดปากเหลือเกิน”

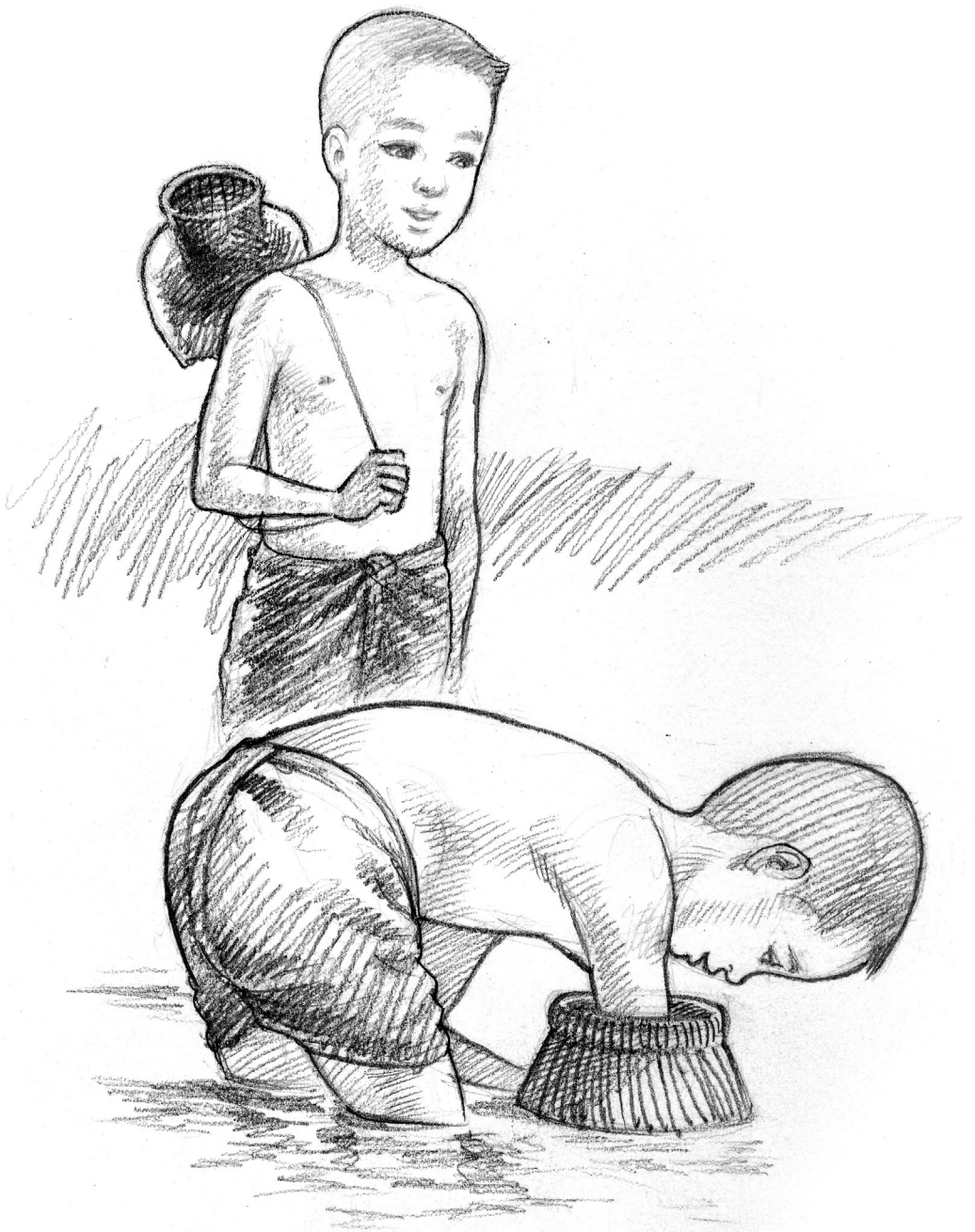
“ข้าก็เหมือนกัน เบ็ดแทงทะลุเหงือก ข้าเจ็บปวดเหลือเกิน”

“ข้าไม่น่าหลงกินเหยื่อนั้นเลย ต้องพลัดพรากจากพี่น้อง ลูก
เมียจะเป็นตายอย่างไรก็ไม่รู้”

“นั่นสิ ข้าไม่เห็นว่าเหยื่อนั้นจะมีเบ็ดเสียบอยู่ ส่วนข้าเป็นห่วง
ลูกๆ พวกเขายังเล็กอยู่เลย”

พุดจบแม่ปลาซ่อนในข้องก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

“พวกเขายังเล็กมาก คงดูแลตัวเองไม่ได้ ไร้...ลูกทั้งครอกของ
ข้า เด็กพวกนี้ใจร้ายจริงๆ พวกเขาจะต้องได้รับการที่เอาเบ็ดเกี่ยว
เหยื่อหลอกลวงให้ปลากิน”

ณรน้อยจึงหันหน้าบรูษแปลกหน้าผู้มีผิวพรรณเหลืองละมุนตา
เขาช่างมีผิวพรรณสวยราวกับฉาบทาด้วยทอง...

“ณรน้อยได้ยินเสียงโอดครวญจากปลาในข้องอย่างนั้นหรือ”

“ถูกแล้ว ณรได้ยินพวกมันคร่ำครวญ เสียงบ่น บ้างสาปแช่ง
แต่ก็ยังสะพายข้องฟังเสียงนั้นจนไปถึงกระท่อมที่พวกเพื่อนๆ คอย
อยู่”

“ณรน้อยไม่นึกกลัวหรือ เมื่อได้ยินเสียงปลาพูดภาษาคน”

“ก็...กลัวเหมือนกัน แต่ใจอยากรู้อยากเห็น ต้องข่มความกลัว
จนไปถึงกระท่อม”

เพื่อนทั้งสามดูเบ็ดเสร็จก่อน เมื่อเห็นเทพทองสะพายข้องสาย
ตึงมา ก็พากันร้องถาม

“เฮ้! เทพทองได้ปลาเยอะมั๊ย” คนหนึ่งร้องถามมาก่อน

“ได้เกือบเต็มข้อง” เทพทองบอกเพื่อน

“เฮ้ย! ขี้ไม้หรือเปล่า ข้าได้สี่ตัวเท่านั้นเอง” คนหนึ่งบอก

เทพทองไม่พูด แต่ปลดข้องจากไหล่วางบนกระท่อม เพื่อนคน
หนึ่งเปิดฝาข้องชะโงกมอง เพื่อนอีกสองคนจึงทำอย่างนั้นบ้าง

“จริงวะ ไอ้เทพทองมันได้ปลาเกือบเต็มข้อง ดูไอ้ช้อนตัวนั้นสิ
เกือบสามกิโลได้มั้ง”

เจ้าคนแรกร้องขึ้นด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น เมื่อเหลือบมองเจ้าของ
ปลา ก็เห็นทำหน้าที่เฉยเมยเหมือนไม่ยินดียินร้าย

“เทพ...เอ็งไม่ตีใจหรือที่ได้ปลาตัวใหญ่ๆ ทั้งปลาตุกปลาช่อน”

เทพทองส่ายหน้า ก่อนจะพูดขึ้นอย่างทีทุกคนคาดไม่ถึง

“ข้าจะปล่อยปลาพวกนี้ พวกเอ็งฟังสิ...มันคร่ำครวญถึงลูก ถึง
พ่อแม่พี่น้องของมัน”

เด็กชายทั้งสามทำหน้างุนงง เจ้าคนหนึ่งพูดขึ้น

“เทพ...เอ็งพูดอะไร ปลาที่ไหนจะพูดภาษาคนได้”

“เอ็งก็ฟังดูดีๆ สิ โดยเฉพาะปลาซ่อนตัวโต มันทั้งคร่ำครวญ และร้องให้คิดถึงลูกของมัน”

เพื่อนทั้งสามจ้องหน้าเทพทองเหมือนเขากลายเป็นสัตว์ประหลาด ทว่าเทพทองยิ้มให้ทุกคน ก่อนจะหันมาทางช่องปลาของตน เมื่อได้ยินเสียงแม่ปลาซ่อนพูดขึ้น

“เจ้าเด็กน้อยผู้ใจบุญ ปล่อยเข้าไปหาลูกๆ เกิด ลูกข้ายังเล็กนัก พวกเขาดูแลตัวเองไม่ได้ ถ้าพวกเขาขาดแม่ดูแล ก็จะตกเป็นเหยื่อของงูเงี้ยวและพวกปลาใหญ่หมดแน่”

“แม่ปลาซ่อน ข้าจะปล่อยเจ้ากลับไปหาลูกๆ ปลาตัวอื่นๆ ข้าก็จะปล่อยพร้อมกันเดี๋ยวนี้ละ”

เทพทองยกช่องปลาลงจากกระท่อม ขณะที่เพื่อนร้องตาม

“เฮ้ย! ไข่เทพทองมันเป็นบ้าไปแล้ว มันพูดกับปลา”

เทพทองไม่สนใจ ถือช่องเดินไปยังมุมคันทนาที่มีต้นข้าวและน้ำเต็มปริ่ม แล้วนั่งลงพลงเปิดฝาช่อง เสียงปากช่องให้ปลาเหล่านั้นค่อยๆ ไหลลงสู่น้ำในนาที่มีต้นข้าวเขียวชอุ่ม

“แม่ปลาซ่อนกลับไปหาลูกๆ ของเจ้าเถอะ ป่านนี้คงรอเจ้าอยู่ พวกปลาตุ๊กก็ไปหาพี่น้อง ข้าให้อิสระแก่พวกเจ้าแล้ว ขอให้ดูแลตัวเองให้ปลอดภัย โชคดีนะ”

ขณะปลาค่อยๆ ไหลออกจากช่อง เพื่อนทั้งสามก็วิ่งมาหมายจะแย่งช่องในมือของเทพทอง

“ไข่เทพ เอ็งจะบ้าไปแล้วหรือ บักเบ็ดได้ปลาแล้วปล่อย เอามาให้ข้า”

เพื่อนคนนั้นพยายามแย่งช่องจากมือเทพทอง

“ไข่... ไข่บ้าแน่ๆ ปลาที่ไหนพูดภาษาคน”

อีกคนหนึ่งก็พูดบ้าง “ไอ้เทพบ้าแน่ๆ มันพูดกับปลาไม่รู้เรื่อง”

เทพทองไม่ใส่ใจ เมื่อเห็นเพื่อนจะแย่งเอาปลาไป เขาก็คว้าปากข้องลงกับน้ำในนา ปลาที่เหลืออยู่จึงทะลักลงสู่ผืนน้ำ วายหนีไปทันที เด็กทั้งสามคิดว่าตามก็ไม่ทันเสียแล้ว

“ไอ้บ้าประสาทกิน ได้ปลาแล้วปล่อย”

“ข้าเสียตายไอ้ช้อนตัวนั้นเหลือเกิน”

เพื่อนๆ ทำหน้าเสียตาย ส่วนเทพทองยิ้มรับคำดูหมิ่นดูแคลนจากเพื่อน ยิ้มรับบุญกุศลที่ตนเองตัดสินใจทำอย่างที่ว่าเพื่อน ๆ ไม่อาจเข้าใจ

“ปลาของพวกเอ็งก็ควรปล่อยมันไป ฟังสิ มันร้องขอชีวิต น่าเวทนา”

เทพทองบอกเพื่อนทั้งสามเมื่อกลับมายังกระท่อม

“พวกข้าไม่บ้าอย่างเอ็งนี่” เพื่อนคนหนึ่งกระซอกเสียงอย่างไม่พอใจ

“ถ้าข้ามีเงิน จะซื้อปลาพวกเอ็งมาปล่อยเอาบุญ” เทพทองบอกอย่างไม่ถือสาคำว่ากล่าวของเพื่อน

“เอ็งมันไอ้ตัวช่วย รู้จักไม่ชวนเอ็งมาปักเบ็ดด้วยหรือก”

“ใช่...มันทำยั้งไม่รู้ว่าจะได้ปลาอีกหรือเปล่า” คนหนึ่งบ่น

“ถ้าพวกเอ็งว่าข้าเป็นตัวช่วย ข้ากลับบ้านก่อนละ พูดไปพวกเอ็งก็ไม่มีวันเชื่อ”

เทพทองบอกเพื่อนทั้งสาม แล้วรีบเดินออกจากกระท่อมตรงเข้าหมู่บ้าน ท่ามกลางความมืดที่มีเสียงน้ำไหลลั่นคั่นนาดังจ๊อกแจ๊กกบเขียดส่งเสียงร้องเรงรีน หิ่งห้อยปล่อยแสงวับแววมอยู่สูงระดับปลายไม้ เขาได้ยินเสียงให้เยาะหยันของเพื่อนดังตามหลังมา

“ไป...ไปเลยไอ้เทพบ้า ได้ปลาแล้วปล่อย มีที่ไหนปลาพูดได้”

“ใช่... ไล่ไปเลยพวกเรา คนบ้า”

บุรุษรูปงามสบตาณเณรน้อยผู้มีความมั่งคั่งด้วยจริยาวัตรการถือศีลได้บริสุทธิ์ แม้จะมีอายุเพียงสิบกว่าปี ก่อนจะยื่นมือไปสัมผัสขาณเณรน้อยพร้อมกล่าว

“ผู้มีศีลบริสุทธิ์ย่อมเปล่งประกายงามแม้ด้านวรรณะ นับเป็นบุญของข้าที่ได้พบได้เจอจดด้วย ข้าไม่เสียดายเวลาเลยที่ได้ฟังเรื่องเล่าจากณเณรน้อย”

“ถ้าท่านได้สัมผัสกับหลวงพ่อบุคคลผู้เป็นอาจารย์ของเณร ท่านจะเกิดความศรัทธาด้วยทางอันเป็นบุญ ใจของท่านจะสว่างไสวด้วยปัญญา”

“นั่นคือความปรารถนาของข้า สักวันหนึ่งคงมีโอกาสนัสการท่าน เพียงข้าได้สัมผัสกับณเณรน้อยผู้เป็นศิษย์ ยังได้รับแสงสว่างแห่งปัญญามากมายเพียงนี้ เณรน้อยยังมีเรื่องเล่าอะไรที่จะเพิ่มพูนปัญญาของข้าได้บ้าง”

ณเณรน้อยระบายยิ้มน้อยๆ บนริมฝีปากแดงเรื่อ ดวงตาสีนิลจรัสแสงแห่งความสุขทางใจ แกวต้อ่อนโยนขณะจ้องนกกกระเต็น ปีกสีครามน้ำเงินเปล่งประกายท่ามกลางแสงแดดยามบ่าย บุรุษรูปงามผู้ปรากฏตัวราวล่องลอยมากับสายลมมองตามสายตาของณเณรน้อยเห็นนกกกระเต็นตัวนั้นจับนิ่งอยู่บนกิ่งไม้เล็กๆ ขนสีน้ำตาลตรงอกตัดกับสีขนปีกเลือกพรายน้ำเงินระยับ จะงอยปากแหลมยาวของมันเตรียมพร้อมทำหน้าที่หากปีกพาร่างโผลงจับปลาขึ้นไปกิน มันต้องใช้เวลารอจังหวะด้วยความอดทนกว่าจะประสบความสำเร็จกับอาหารแม้จะเป็นเพียงปลาชิวตัวเล็กๆ สักตัวหนึ่ง

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นความดีต้องใช้เวลา มีความพากเพียรจึงเกิดผลสำเร็จ”

บุรุษแปลกหน้าเอ่ย “เจ้านกกระเต็นควรจะได้อาหารกินประทังชีวิต แม้ปลาชีวิตัวอ้วนที่ชีวิตหาไม่แล้ว”

จบคำ...บุรุษรูปงามก็ชี้ไปที่ผิวน้ำเบื้องหน้านกกระเต็นตัวนั้น พลันปรากฏปลาชีวิตัวหงายท้องเกล็ดขาวพราวลอยมาตามน้ำ

“ปลาตายย่อมไม่ว่ายทวนน้ำ” เณรน้อยกล่าว

“ใช่...ปลาตายเท่านั้นที่ลอยตามน้ำ”

ขาดคำคู่สนทนา นกกระเต็นก็กางปีกทิ้งตัวลงเหนือผิวน้ำอย่างรวดเร็ว จะงอยปากของมันทำหน้าที่ได้ทันการ มันบินกลับคอนเก่าพร้อมปลาชีวิตัวอ้วนในจะงอยปาก เพียงครู่เดียวนกกระเต็นก็ขยอกปลาชีวิตัวนั้นลงท้อง แล้วเกาะคอนเล็งผิวน้ำรอคอยอาหารของมันต่อไป

“เจ้านกกระเต็น เมื่อมันได้อาหารแล้ว มันคงอิมท้อง สบายท้อง เพราะมีอาหารซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการมีชีวิตของมัน แต่เณรกลับได้รับความทุกข์ทรมาน หลังจากกินอาหารอันมีข้าว ปู ปลา เนื้อ เป็ด และไก่ลงไป แม้บางวันจะมีเพียงผักต้ม น้ำพริกปลาป่นก็มีอาการอาเจียน จนแม่ตกใจร้อนใจพาไปหาหมอ...”

เณรน้อยหยุดสุดลมหายใจลึก เปิดโอกาสให้บุรุษแปลกหน้ารูปงามซักถาม เพราะอยากได้คำตอบอันกระจ่าง

“เณรน้อยมีอาการอย่างไรหรือ หลังจากอิมอาหารแต่ละมื้อ”

“นับแต่วันทีไปปักเบ็ดได้ปลามากมาย ฟังภาษาปลาพูดรู้เรื่องเหมือนเราคุยกัน เณรก็กินอาหารที่มีเลือดเนื้อสัตว์ไม่ได้เลย มันเกิดอาการมวนท้อง ขอโทษเถอะ...”

เณรน้อยชะงักการเล่าไปครู่หนึ่ง

“เณรต้องโก่งคออาเจียนอาหารที่กินออกมาจนแทบไม่มีอะไรค้างในท้อง อาหารมื้อใดก็เป็นอยู่อย่างนั้นหากกินเนื้อสัตว์ปะปนลง

ไป จนรู้สึกกลัว ไม่อยากกินอาหาร แต่ครั้นท้องว่างกลับรู้สึกสบาย ร่างกายก็ไม่ซบผอมเกินไป แต่คนไม่สบายใจคือแม่ ความรักลูกของแม่คงนั่งดูตายไม่ได้แน่ เมื่อเห็นคนเป็นลูกกินข้าวปลาไม่ได้ แม่พาไปหาหมอที่โรงพยาบาล เล่าอาการให้หมอฟัง หมอตรวจวินิจฉัยโรค บอกว่าเป็นโรคกระเพาะ จัดยาให้กินก่อนอาหาร หลังอาหาร”

...

หลังกลับจากไปหาหมอที่โรงพยาบาล ครูพิมพ์เอาใจใส่ต่อการกินอาหารของลูกชายคนเดียวโดยให้กินตรงเวลา จะคอยกำชับ เทพทอง ด้วยเกรงลูกจะเป็นโรคกระเพาะเรื้อรัง

“เทพทอง ลูกต้องกินอาหารให้ตรงเวลานะ แม่เตรียมไว้ในครัว เพียงพอ วันนี้แม่ต้มยำปลาช่อนร้อนๆ เออ...ก่อนกินข้าวลูกต้องกินยาก่อนอาหาร เมื่ออิ่มแล้วอย่าลืมกินยาหลังอาหารตามที่หมอบอกนะ” แม่กำชับกำชาแล้วจึงไปทำงาน

เทพทองสงสารแม่ ท่านต้องทำงานหาเลี้ยงลูกตามลำพัง เป็นทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน แต่ครูพิมพ์โชคดีที่มีลูกชายบอบง่าย สอนง่าย เทพทองทำตัวเป็นลูกที่แม่บอกสอนได้ เขาไม่เคยทำตัวเกรงใจแม่หนักใจ หลังจากยายเสียชีวิตเพราะความชราเมื่อปีที่แล้ว ครอบครัวนี้ก็อยู่กันสองคนแม่ลูก ณ บ้านใต้ถุนสูงริมแม่น้ำสายนี้ตามลำพัง

“ครับแม่...เทพจะกินยาตามหมอบอก” เทพทองยืนยันให้แม่สบายใจ

แม่ไม่รู้หรอกว่าต้มยำปลาช่อนที่ตัวเองบรรจงปรุงสุดฝีมือนี้ หลังจากเทพทองกินเข้าไปแล้วก็มีอาการปั่นป่วนในท้อง จนต้องอาเจียนทั้งอาหารและยาก่อน-หลังอาหารออกมากะทั่งท้องเบาโหวง แล้วอาการปั่นป่วนในท้องก็หายเป็นปกติทิ้ง วิธีที่จะทำให้แม่สบายใจ

หากอาหารมือโตปรงด้วยเลือดเนื้อของสัตว์ หลังจากเทพทองกินเข้าไปแล้ว เขาต้องแอบไปอาเจียนไม่ให้แม่เห็นและไม่ให้ได้ยินเสียงด้วยเกรงแม่จะวิตกทุกข์ร้อนกับอาการของเขา แล้วเทพทองก็กินข้าวเปล่าๆ หรือบางวันเขาก็กินข้าวกับผักพริกผง แต่ที่น่าประหลาด หลังกินข้าวแล้ว เขาไม่มีอาการอย่างที่เคยเป็นเลย

ในวันหยุดที่แม่ไม่ต้องไปสอนหนังสือ และเทพทองไม่ได้ไปโรงเรียน แม่อยากให้เป็นวันพิเศษสำหรับครอบครัว จึงซื้อมอเตอร์ไซด์ไปตลาดแต่เช้า แล้วกลับมาพร้อมผักผลไม้ เนื้อหมู และเครื่องในหมู พร้อมเครื่องปรุง

“เทพ...วันนี้มีเวลา แม่จะทำลาบหมูให้กิน”

แม่บอกเท่านั้นก็เข้าครัว ไม่นานเสียงสับเนื้อหมูบนเขียงก็ดังขึ้น เทพทองรดน้ำต้นไม้ที่ปลูกเรียงรายอยู่ในกระถาง และยังมีดอกไม้หลายแปลงในบริเวณบ้าน แม่ชอบปลูกดอกไม้ชนิดต่างๆ จำพวกมะลิ พุดซ้อน ดาวเรือง บานชื่น โดยจะเก็บดอกไม้บูชาพระ และเก็บถวายเป็นพุทธบูชาตามมาบิณฑบาตหน้าบ้านในตอนเช้า แม่ชอบปลูกต้นไม้ แต่ไม่ชอบเลี้ยงสัตว์

“พวกเปิด ไก่ หมา แมว เราต้องมีเวลาเอาใจใส่ดูแล เมื่อจิตผูกพัน หากมันป่วยเจ็บตายไปก็ไม่สบายใจ เราเลี้ยงต้นไม้ดีกว่าดูดอกไม้ใบของมันขึ้นตาชื่นใจ” แม่บอกเหตุผลที่ไม่ชอบเลี้ยงสัตว์กับเทพทอง เด็กชายจึงรักการปลูกต้นไม้ดอกไม้เหมือนแม่

“คนรักต้นไม้ เทวดา นางฟ้าท่านก็ให้พร มีความสุข เพราะยามค่ำคืนเหล่าเทพจะลงมาชื่นชมบ้านที่มีดอกไม้ ต้นไม้สวย และบริเวณบ้านสะอาดสะอาด่าน เทพเหล่านั้นลงมาชื่นชม ประสาทพรให้เจ้าของบ้านพบแต่ความสุขสดชื่นดังดอกไม้บาน” แม่บอกเทพทอง

เทพทองรดน้ำต้นไม้เสร็จ กลับลาบหมูก็ไชยมา พิมพรเรียก

ลูกชายดั่งมาจากครัว

“เทพ...รดน้ำต้นไม้อาบน้ำอาบท่าแล้วมากินข้าวเย็นนะลูก แม่จะคอย”

“ครับแม่ เทพรดน้ำต้นไม้เสร็จพอดี”

เทพทองรับคำแล้วปิดก๊อกน้ำเก็บม้วนสายยาง ก่อนจะกลับขึ้นเรือน ถูผ้าเช็ดตัวลงไปอาบน้ำในห้องน้ำแทนการลงว่ายน้ำในแม่น้ำดังทุกวัน เพราะไม่อยากจะให้แม่คอยนาน เขาชำระร่างกายหอมกรุ่นด้วยสบู่หอม หยดน้ำยังเกาะพราวตามลำตัว ใช้ผ้าเช็ดตัวขนนุ่มซับเบาๆ จนแห้งดี แล้วนุ่งผ้าเช็ดตัวเดินออกจากห้องน้ำ เหลือบมองแสงตะวันทาบทาปริ่มน้ำยามเย็นเป็นสีทองระยับ สายลมพลั่วได้ผิวน้ำเป็นระลอกคลื่นงามตา

เพียงชั่วครู่เทพทองก็อยู่ในชุดกางเกงวอร์ม เสื้อยืดคอกกลม นั่งกินข้าวกับมารดาหน้าเรือนครัว

“แม่ปรุงสุกฝีมือเลยนะเทพ” พิมพรบอกลูกชาย

เทพทองยิ้มให้แม่ทั้งที่รู้สึกวิตก แต่เพื่อความพอใจของผู้เป็นแม่ เด็กหนุ่มจึงบอก

“เทพคงกินข้าวได้สองจานแน่ๆ เพราะฝีมือทำอาหารของแม่สุดอร่อย”

เขาดักลบทมุขของแม่มาใส่จานข้าวสวยอุ่นไอบหอมกรุ่น หยิบถั่วงอกยาวสดๆ เป็นผักเคียง แต่ข้าวยังไม่ทันหมดจาน เทพทองก็เกิดอาการปั่นป่วนในท้อง เขาพยายามอดทนสะกดคลื่น แต่อาการคลื่นเหียนนั้นรุนแรงจนเด็กหนุ่มวางช้อนในมือ รีบยื่นหน้าออกไปให้อาหารที่กลืนเข้าไปพุ่งออกมา

พิมพรเห็นอาการลูกชายก็ตกใจ ร้องถามเสียงดัง

“เทพเป็นยังไงบ้างลูก” แม่ดูบหลังให้ลูกชาย เสียงเทพทอง

อาเจียนอาหารออกมาดังลั่น โกงคองจนหน้าดำหน้าแดง ทำให้คนเป็น
แม่มีสีหน้าวิตก ครั้นอาการเบาลง พิมพรจึงยื่นขันน้ำให้ลูกพลางบอก

“เอาน้ำบ้วนปากซะลูก”

เทพทองรับขันมาอมน้ำล้างปากคอก่อนจะบ้วนทิ้ง เขาทำอยู่
สองสามครั้งจึงหันมายิ้มให้ผู้เป็นมารดา

“เทพไม่เป็นอะไรหรอกครับ แม่กินข้าวต่อเถอะ” เด็กหนุ่มไม่
อยากให้มารดาเป็นกังวล

คนเป็นแม่ยังจ้องมองเขาด้วยสีหน้าเป็นห่วง

“เทพกินข้าวคลุกน้ำพริกจะเกลียดดีกว่า”

เทพทองหาสิ่งที่ต้องการจากในครัว แล้วกลับมานั่งกินข้าวตาม
เดิม

“เทพกินยังงี้ได้ครับแม่”

“แล้วลูกไม่อาเจียน?”

“ครับ” เทพทองตอบสั้นๆ

พิมพรมองลูกชายด้วยความรู้สึกงงใจ